

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§ VII. In quo Regum præminentia etiam in temporalibus erga Sedem Apostolicam in casibus publicæ Ecclesiæ necessitatis, subordinatio demonstratur ex 1. Corinth. 6. capite.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

S. VII.

In quo Regum præcipientia etiam in temporalibus erga sedem Apostolicam in casibus publicæ Ecclesiæ necessitatis, subordinatio demonstratur ex 1. Corinth. 6. capite.

65. Ibi namque Apostolus ordinavit, ut Christiani provocantes ad secularia iudicia, pro decidendis controversiis, quas haberent erga confratres, adirent tribunal vel Apostolicum, vel sacerdotale Apostolicæ auctoritate constitutum. Cujus ordinationis suæ rationem dicit Apostolus ibidem, *An nescitis, ait, quoniam Sa-*

mundus, indigni estis, qui de minimis iudicetis? Nescitis, quoniam Angelos iudicabimus, quanto magis secularia?

Hunc igitur textum Apostolicum expensuris nobis, primo loco occurrit nonne no præterdendens, Apostolum ibi minimè loqui de legitimis iudiciis, quæ à Magistratibus, publicisque iudicibus auctoritate publica exercentur, sed de arbitris, qui communi sensu designati essent Civiliū controversiarum inter Christianos diremptores.

Verùm isthæc expositio non videtur adæquata, attento integro Apostoli sacro textu, sic argumentantis *versu 3. Nescitis, quoniam Angelos iudicabimus, quanto magis secularia?* Ex quo clarè apparet, quòd Apostolus sibi vendicant jus & auctoritatem in res humanas & politicas. Quo modo istum locū intellexerunt B. Clemens S. Apostolorum Petri & Pauli auditor ita sanciens in *Constit. Apostol. lib. 2. cap. 51. Quid oporteat, in secunda sabbatorum cognoscere causas. Ad sint autem iudicio Diaconi & Presbyteri, integre aliquam ratio, statum supernaturalem concernens, si concurrat simul ratio quæpiam, respiciens sphæram luminis naturalis, non immeritò præterdit Politicus Magistratus, sibi præveniendò saltem, esse jus, causam ejusmodi cognoscendi, iudicandi, ac decidendi. Quidni ergo indubitatum teneat vicissim hoc turis principium, quotiescumque in causâ luminis naturalis sphære commensurata, sicque adeò ad Tribunal sæculare spectante, concurrat *Moralitas* ad supernaturalis status sphæram indubitanter pertinens, posse consequenter trahi ad tribunal Ecclesiæ clavium, ex indefinita ligandi & solvendi *Quodcumque super terram*, potestate consistentium, cum ordine ad salutem æternam, unicum supernaturalis status Finem, adeoque mensuram sphære causarum, ad Ecclesiasticum Tribunal spectantium? At indubitata Fidei veritas est, nullum esse actum, à luminis etiam naturalis *Moralitate* deficientem, quin eo ipso consistat simul sub sphæra deordinationis à sine salutis æternæ, atque adeò sub hac formalitate spectet ad iudicium Ecclesiasticum.*

Unde pro quarto licet hunc in modum concludere. Quandoquidem in omnibus circa causas etiam Civiles controversiis, ex alterutra litigantium parte, interveniat aliquid à iure æquitatis saltem naturalis exorbitans: hæc

69. Quòd si pro secundo quispiam inquirat; *Unde Paulus talem potestatem sibi adseriverit?* In promptu est responso, quòd cæteris, præter Petrum, Apostolis fuerit etiam à Christo im-

mediatè concessa Apostolica auctoritas, seu Generalis erga Christi fideles iurisdictio, extraordinaria tamen, & quasi delegata: quam enim Christus Dominus *Matthæi 18.* universis Apostolis promisit indefinitam ligandi & solvendi potestatem, hanc ipsidem *adualiter* commisit *Ioan. 20.* dicens: *Sicut misit me Pater, & ego mitto vos.* Sub hisce quippe verbis, secundum Patres, significatur legatio Apostolis commissa, ipsorum singulorum personis annexa, nec adeò transferibilis in successores: de qua legatione etiam Paulus accipiendus est, pro Christo, inquit, *legatione fungimur.* In vi cuius adeò legationis, Paulo erga totum orbem in unitate Ecclesiæ coadunatum, erat iurisdictio Apostolica, verè etiam legislativa, quam ad *Thessalonicenses 4.* à se exercitam, disertè profitetur. In vi cuius proinde potestatis Apostolicæ Paulus præcitatus dicebat: *Nescitis, quia & Angelos iudicabimus, quanto magis secularia?* Quanto igitur magis talis super Christianorum Civilibus causis iudiciaria potestas competit Petri, ejusque successorum ordinariæ auctoritati Apostolicæ, eo ipso, quòd nulla sub statu omnimodæ *Moralitatis* ad supernaturalem quampiam participationem elevata, sit intelligibilis humana libera actio, quæ non involvat aliquam respectu salutis æternæ, ac publicæ etiam Religionis, sanctæque Ecclesiæ Boni communis vel ordinabilitatem, vel ab hac deficientiam *Moralem*, quam in hominibus Christi characterè insignitis subdi Ecclesiæ clavibus, *indefinitaque* ad solvendum & ligandum potestati Apostolicæ, multimodè patet ex *antecedentibus.*

Et hinc pro tertio solida & fundamentalis defumi potest præsentis instituti nostri ratio Theologica. Etenim in illis etiam causis, in quibus intervenit aliqua ratio, statum supernaturalem concernens, si concurrat simul ratio quæpiam, respiciens sphæram luminis naturalis, non immeritò præterdit Politicus Magistratus, sibi præveniendò saltem, esse jus, causam ejusmodi cognoscendi, iudicandi, ac decidendi. Quidni ergo indubitatum teneat vicissim hoc turis principium, quotiescumque in causâ luminis naturalis sphære commensurata, sicque adeò ad Tribunal sæculare spectante, concurrat *Moralitas* ad supernaturalis status sphæram indubitanter pertinens, posse consequenter trahi ad tribunal Ecclesiæ clavium, ex indefinita ligandi & solvendi *Quodcumque super terram*, potestate consistentium, cum ordine ad salutem æternam, unicum supernaturalis status Finem, adeoque mensuram sphære causarum, ad Ecclesiasticum Tribunal spectantium? At indubitata Fidei veritas est, nullum esse actum, à luminis etiam naturalis *Moralitate* deficientem, quin eo ipso consistat simul sub sphæra deordinationis à sine salutis æternæ, atque adeò sub hac formalitate spectet ad iudicium Ecclesiasticum.

Unde pro quarto licet hunc in modum concludere. Quandoquidem in omnibus circa causas etiam Civiles controversiis, ex alterutra litigantium parte, interveniat aliquid à iure æquitatis saltem naturalis exorbitans: hæc

ex pag. 24. n. 110.

70.

ex pag. 20. n. 99.

71.

ex pag. 20. n. 100.

Authoritas
Apostolica
CIVILIS

verò exorbitantia inevitabiliter inferat deviationem à sine supernaturali, ut sic subjectam potestati, statui supernaturali proportionatæ, indefinitaque supra omne id, quod est super terram *Morale, ligandi, & solvendi auctoritate munitæ*: hæc autem, cum æquitatis naturalis transgressione inevitabiliter connexa *Moralitatis supernaturalis* deordinatio, nequeat esse manifestata, usque dum facta fuerit hujusmodi *Civilis* controversiæ decisio. Ideo forum *Ecclesiasticum* causis *Civilibus* litigiosis non equidem tam facile se immiscet, quousque accedente pertinaciâ, aperte agitur de reatu, salutis æternæ dispendium subinferente: attamen ex præadducto fundamento, *Ecclesiastica* auctoritas se omnino posset ingerere, accedentibus præsertim causis specialibus, Christianorum salutis respectum habentibus, ut evenerat in Corinthiis, quorum occasione Paulus propterea *Apostolicâ* suâ, licet non *ordinariâ*, sed *extraordinariâ*, & per Christum quasi *delegatâ* potestate condiderat præinsinuatum statutum.

71. *Quintò* igitur hoc ipsissimum fundamentum est, per quod Innocentius III. in *Cap. Per venerabilem. Qui filij sint legitimi.* legem *Deuteronomij* Sacerdotio Summo decernentis potestatem super causis & *Civilibus* & *Criminalibus* ferendi *Judicij* veritatem & *justitiam*, combinando cum mandato Christi Domini, demandantis Petro, ejusque successori perpetuam, *Quodcumque ligandi & solvendi auctoritatem*, exinde concludit, in causis etiam *Civilibus*, dum aliquid fuerit *difficile & ambiguum*, esse recurrendum ad *Judicium Sedis Apostolicæ*; inducto in hunc finem ipsissimo illo Pauli textu *Apostolico*, quo ad *Corinthios* estatus est: *Nescitis, quoniam Angelos judicabimus, quantum magis secularia?*

72. *Quæ* proinde utriusque sacre *Pagine* principia in formam *sylogisticam* reducendo, pro sexto hunc in modum licet argumentari. Quæ potestas *Judiciaria* discernendi inter *sanguinem & sanguinem, causam & causam*, jure *Deuteronomij* competeat Sacerdotio Veteris Testamenti, majori cum eminentiâ est per Christum in *Novo Testamento* concessa auctoritati *Apostolicæ*, in Romano Pontifice jam subsistenti. At ipsissima hæc *Apostolicæ* auctoritatis, Petri successoris, Romano Pontifici competentis, potestas, continetur Christi Domini verbis: *Quodcumque solveris super terram, erit solutum & in calis &c.* Hæc verò clavium Petro concessarum potestas non est minoris virtutis, ac fuerat *Apostolica* Paulo delegata auctoritas, quam ad *secularium* causarum *Judicium* protendi, aperte contestatus est is *Apostolus*, eò vel maxime, quòd Petro, ejusque successoris per Christum destinata clavium potestas, clarè extendatur ad *Quodcumque super terram* pro causarum meritis seu *solvendum*, seu *ligandum*. Eo ipso autem, quòd ista clavium potestas ex Christi Domini instituto, habeat ordinem ad regnum *celorum*, nequit ad ulum reduci, nisi sub *statu causæ*, salutem æternam, *Ecclesiæ*que *sancitæ* Bonum, seu *fidei*, ac *Religionis* veræ publicam utilitatem respicientis. Hoc igitur ad *Regnum* *celorum* servato ordine, Summus

Pontifex Innocentius III. in *citato sacro Canone Per venerabilem*, secundum caularum differentias, uni, nempe Regi Franciæ meritò concessit, alteri verò, nempe Comiti Pessulano, sibi in temporalibus etiam subjecto, jure negavit, juris tum *Canonici*, tum *Civilis* dispensationem, in ordine ad temporalis quoque hæreditatis, ex legum *Civilium* dispositione illegitimis denegatæ successione.

Ex ipsissimo hoc fundamento, pro *septimo* inducti sunt *Theodosius Imperator*, & ipsi conformiter *Carolus Magnus*, quòd, uti *supra* dicebatur, sanxerint legem præallegato *Canonis Novit. 13. De Indusijs*, insertam, in *vi cuius Christianus* quisque sive *Reus*, sive *Actor* possit, *relictò Tribunali seculari*, etiam post *litem contestatam*, adire *Judicium Ecclesiasticum*.

Ex eodem fundamento Innocentius IV. intra Concilium Generale *Lugdunense* *Cap. Grandi. De supplicatâ negligentia*, rescripsit ad *Barones & Comites Portugalliæ*, ut *Regis fratrem* de devotione ac *circumspectione* multipliciter commendatum, cum ad *defensionem Ecclesiarum, Monasteriorum, aliorumque piorum locorum &c.* sit assumptus, in civitatibus & *munitonibus Regni prædicti* recipere, cum omnibus suis procurarent, fidelitate, homagio, juramento, seu *pactò*, quibus fortè tenerentur Regi, aut ipsius etiam Regis prohibitione, haudquaquam obstantibus.

Ex illo ipsissimo fundamento *Ioannes XXII.* in *Extravagante unica. Si fratrum. Ne sede vacante*, rescripsit: *De jure liquidum esse, & ab olim inconcusse servatum, quòd vacante Imperio, cum in illo ad secularium Imperium nequeat haberi recursus, ad Summum Pontificem, cui in persona Petri, terreni simul & celestis Imperij jura Deus ipse commisit, Imperij prædicti jurisdictio, regimen, & dispositio devolvantur.* Et ideo sub *communicationis* penâ monuit, ut, qui post *vacationem Imperij*, absque *Sedis Apostolicæ* licentiâ *Vicarij* nomen assumpserunt, ab hujus usu, potestate & *exercitio* prorsus abstineant: omnibus & *singulis*, qui hujusmodi *Vicariatus* nomen retinentibus *juramento fidelitatis* tenerentur obstricti, à *juramento* hujusmodi absolutis.

Octavò Ex præadducto fundamento subsistit insuper *Innocentij III. Cap. Venerabilem. 34. De electione*, relatum rescriptum, quo disertissimis verbis asseverat, *jus & potestatem eligendi Regem in Imperatorem* postmodum promovendum, ad *Principes Germaniæ* pervenisse à *Sede Apostolicâ*, quæ *Romanum Imperium* in personam *Magnifici Caroli à Grecis* transfudit ad *Germanos*: quos proinde *recognoscere* debere, quòd *jus & auctoritas* examinandi personam electam in *Regem*, & promovendam ad *Imperium*, spectaret ad *Romanum Pontificem*, cujus est, eum *inungere, consecrare, & coronare &c.* *Qua de causa*, cum in *electione* vota *Principum* dividuntur, posse eundem *Pontificem* post *admonitionem & expectationem*, alteri parti favere, maxime postquam ab ipso *unctio, consecratio, & coronatio* fuerit postulata: velut pateat *jure pariter & exemplo*,

Ejusdem tenoris, eodemque fundamento nixa est *constitutio Clementis V.* in *Concilio Viennensi edita, & relata in Clementina unica.*

De

De iurjurando, quod nante Sedes Apostolica à Græcis Imperium transtulerit in Germanos, à qua ad certos eorum Principes, jus & potestas eligendi Regem, in Imperatorem postea promovendum, pervenerit, Imperatorique sic electi Sedi Apostolicæ obstringere se debeant juramento.

79. Ex eodem fundamento novissimis sacri Concilij Tridentini temporibus Paulus IV. & Pius IV. improbabant, quod Ferdinandus I. ex placito quidem Pontificis, titulo Regis Romanorum jam potitus, attamen inconsulto Papâ, fuerit ab Imperij Principibus cooptatus Imperator: cum enim Imperatores Occidentis, eorumque Electores fuerint ab Apostolica Sede instituti, obtinuerintque Romani Pontifices antiquissimum jus, ne quis eâ potiretur coronâ, absque ipsorum Pontificum confirmatione, justè prætendebatur ex parte Romani Pontificis, neque Caroli abdicationem, adeoque neque Ferdinandum subrogationem esse tanquam legitimam comprobendam absque interveni Pontificiâ autoritatis: fuisse quidem Ferdinandum assensu Pontificio jam electum Romanorum Regem, sed per hujusmodi conditionem non effici, ut ille legitimus esset successor, nisi quando Sedes Imperatoria morte Cæsaris vacasset; in quovis alio vacationis genere novâ Pontificis comprobatione opus esse.

80. Quæ Apostolicæ Sedis iusta præsentio in tantum evincebat, ut Ferdinandus postmodum datus ad Pium IV. litteris, suam electionem à Pontifice ratam haberi postularit. Quod etiam consecutus Ferdinandus grates agebat Pio, ipsimet quoque Heterodoxis ex ore Heideggeri in Sess. 17. sacri Concilij Trident. arguit. & fatentibus, à Ferdinando Oratorem Germanum pro suâ confirmatione Romam missum fuisse: claro sanè argumento, hoc jus confirmandi Electum Imperatorem, ne hostes quidem fidei ac Religionis Pontificiæ adversarios, pernegare aulos fuisse.

81. Ne, ut verò pro nono, ex generalibus duntaxat, Pontificiæ super Reges sacris Litteris probata autoritatis principis, sed ex speciali jure, Summus Pontifex potuit, ac etiamnum pro semper potest sibi vindicare potestatem tum confirmandi Regem Romanorum electum, sub prævio de habilitate examine promovendum in Imperatorem, tum consequenter reprobandi, si repertus fuerit inhabilis. Eo ipso enim, quod Pontificiâ autoritate ad Germanos sit translata Occidentis Imperium, atque hinc speciali jure Sedes Apostolica habeat sibi obstrictum Imperatorem, ut teneatur esse Defensor & Advocatus Romanæ Ecclesiæ: efficitur hinc, omninò fas esse Romano Pontifici, ut, si electus repertus sit inhabilis, ac propterea reprobatus fuerit, suæ sanctæ Sedi, Ecclesiæque prospiciat, ubi discors fuerit Electio, alterutri etiam Electorum parti accedendo, ne Sedes Apostolica careat debeat Advocato & Defensore, juxta id, quod habetur in prædicto Canone Venerabilem.

82. Ex quo ipsissimo principio de Occidentis Imperio per autoritatem Pontificiam in Germanos

translato, fit insuper, decimò consequens, Summo Pontifici fuisse hinc jus quæsitum, tum statuendi de normâ Imperatoriæ electionis, tum consignandi certos Principes, quibus hoc eligendi jus appropriaretur. Ipsa namque ratio naturalis dicitur, jus Imperij legitimâ autoritate Græcis ademptum, in hunc primitus concessisse, qui hoc jus Græcis legitime (uti in præcedentibus probatum est) ademerat. Ex Romano equidem Pontifice, Occidentis Imperium eatenus fuerat derivatum in Carolum Magnum, ut jure hæreditario subsisteret penes illius stirpem masculinam, quam diu supererat, qui habilis esset gubernando Imperio, cujus habilitatis ratio ab Apostolica potestate, ex præinsinuati Juris titulo, dijudicanda fuerat, ubi Carolo Simplici ultimo ex Carolina stirpe progenito repudiato, Magnates Germaniæ Ducem Saxoniam Imperio præficiendum sanxerant. Ubi enim Jus hæreditariæ in Imperio Occidentali successione, in Carolina stirpe exspiravit, penes Principes Germaniæ jus eligendi Imperatorem, nullo iusto titulo subsistere poterat, nisi dependenter à Sede Apostolicâ, per quam jus Imperij à Græcis justè ademptum, in ejusdem transierat potestatem, & hinc in Carolum Magnum, ejusque masculinam duntaxat stirpem successione hæreditariâ titulo translata fuerat, penes Sedem Apostolicam residente radicali quasi primævi Juris, uti dictum, sibi quæsitæ facultate. Ex cujus proinde dispositione necessariò pendere debuit ulterior intrâ Germanos prorogatio, dum isti neque hæreditariâ respectu Caroli Magni successione ratione, neque alio super Jus Imperij à Græcis adempti iusto titulo, ex tunc poterantur.

83. Sed pro undecimo, ad universale Pontificiæ super Reges & Imperatores potestatis fundamentum & principium regrediendo, opportune expendenda venit constitutio, in Concilio generali Lugdunensi ab Innocentio IV. edita, & relata in Cap. Ad Apostolica. De sent. & re judicatâ. Ubi Pontifex nefandis Friderici II. Imperatoris excessibus, cum sancto Concilio maturâ deliberatione præhabita perpensis, ita decernit: Cum Jesu Christi vices tenemus, Nobisque in persona B. Petri sit dictum; Quodcumque ligaveris super terram, ligatum erit & in cælis, idcirco memoratum Principem, qui se Imperio, & Regnis &c. reddit tam indignum, omni dignitate privatum à Domino denunciamus, & nihilominus sententiando privamus omnes, qui ei iurjurando fidelitatis tenentur adstricti, à juramento ejusmodi perpetuò absolventes &c. Illi autem, ad quos electio spectat Imperatoris, liberè eligant.

84. Quæ proinde Canonica & Conciliaris sententia pro undecimo noscitur reduci in hoc fidei principium, quo credimus, Summum Pontificem Christi in terris agere vices, ipsique in persona Petri dictum esse: Quodcumque ligaveris, seu solveris super terram, erit ligatum, seu solutum in cælis. Quis enim negare ausit, sub isto Quocumque, quod est in terra Morale, contineri & actus Morales publici quoque à Rege promanans Regiminis, & dignitatis Regiæ

ex pag.
65. n.
202.

83.

ex pag.
80. n.
44.

84.

ex pag.
83. n.
62.

Regiæ ad hanc individuum personam, ex æquitate publicæ etiam Religiosæ ratione, faciendam applicabilitatem, ejusque in Rege Ecclesiæ sanctæ clavibus subiecto perseverantiam *Moralem*? Sub illo adeo fidei principio, per eam functionem Synodalem, expendebatur Imperatoris præacti ex facinoribus suis indignitas. Cujus judiciaria proinde discussio, licet fuerit dependens a probationibus, quæ intrâ præcisam prudentiæ naturalis spheram, non supergrederebantur *Moralem* certitudinem; attamen hoc Oecumenici Concilij iudicium, per Spiritûs sancti gratiam ita depurabatur à *Materiali*, falsitatis periculo obnoxia concretionem, ut altior prudentiæ infusæ commensurata certitudo *practica*, omnimodam falsitatem excludens, per Dei instinctum efformata, & cum illo fidei principio collata, sub formâ virtualiter saltem syllogisticâ progredere ad concludendam sententiam, adversus Imperatorem *judicialiter* ferendam, sub verâ lumini supernaturali innixâ consequentiâ Theologicâ; uti fuis demonstratur *suo loco*, ubi agitur de Summi Pontificis in rebus Fidei ac Morum infallibilitate.

85. Ex quibus universis pro *decimotertio* facillè intelligitur fundamentalis ratio, per quam asseverare liceat, *claves regni cælorum* Petro, ejusque successori à Christo concessas, completi quoque temporalia ipsorum etiam Regum jura. Etenim cujuscumque potentia, seu potestatis duplex noscitur esse objectum, *Formale* scilicet ac *specificativum*, & *Materialiale* seu *Terminativum*. Oecumenicæ igitur Pontificiæ & Ecclesiasticæ potestatis objectum *Formale* ac *specificativum* importat quidem ordinem ad regnum cælorum, sicque adeo spiritualia per se habentia talem respectu Regni cælorum ordinabilitatem, per se primò subduntur Ecclesiæ clavibus, seu Ecclesiasticæ potestatis regimini & auctoritati; quidquid tamen participat de tali ordinabilitate, est hoc ipso de ejusdem Apostolicæ potestatis objecto *Materiali*, atque adeo non per se primò, sed per *accidens*, vel *secundariò* sub ejus formalitatis participatione, subijcitur sanctæ Ecclesiæ iudicio. At verò quidquid *Moralitatis* est in hominibus Christianis, eorumque actibus & negotijs, seu causis quibuscumque etiam Civilibus, est vel ordinabile in Regnum cælorum, vel ab hac ordinabilitate est deficiens. Sub tali erga *Moralitatis*, ipsiusmet etiam Regiæ potestatis exercitio convenientis, seu debite ad certum subiectum applicationi, ejusque regimini de se licet Politico inexistentis, ad regnum cælestem seu *Spirituale*, tum Ecclesiæ Triumphantis salutem æternam, tum Militantis Ecclesiæ Bonum etiam Publicum ordinabilitate, quævis causæ Civiles & temporales, etiam publicæ ac Regales, subeunt rationem objecti *Materialis*, respectu Apostolicæ Oecumenicæ auctoritatis.

86. Hinc denique pro *decimoquarto*, licet concludere per sequentem argumentationem *Theologicam*, ex duobus nempe omninò certis, partim *Fidei*, altero partim *natura lumine* notis principijs deductam. Etenim lumine

naturæ notum est, cujusvis potentia, seu potestatis spheram extendi super omne id, quod ita comparatur ad ipsius *Formale specificativum*, ut propterea, respectu illius, superinduat rationem objecti *materialis*. At ex fidei veritate compertum est, Oecumenicæ Petro, ejusque successori commissa, clavium potestatis proprium, & *Formale specificativum* esse ordinabilitatem ad Regnum cælorum; juxta apertum Christi Domini verbum. Quidquid ergo superinduit istam respectu Regni cælorum ordinabilitatem, ita supervestitur *Formali specificativo* Oecumenicæ Petro commissa clavium potestatis, ut consequenter ad istam se habeat per modum objecti *materialis* & *terminativi*. At verò quidquid in homine Christiano est *Morale*, secundum fidei principia, vel *positivè*, vel *privativè* participat de formalitate ordinabilitatis ad regnum cælorum. Ergo quidquid in homine Christiano est *Morale*, per modum vel *positivæ* participationis, vel *privativæ* oppositionis, ita superinduit *formaliter* Oecumenicæ, Petro commissa clavium potestatis *specificativam*, ut consequenter sit de ejus objecto *Materiali* ac *terminativo*. Atqui Regiæ quoque potestatis ad certum subiectum, æquitate etiam religiosæ consona applicabilitas, unâ cum universo regimine ac exercitio libero ejusdem Regiæ auctoritatis, secundum fidei principia, superinduit de *Moralitate* vel ordinabilitatis ad Regnum cælorum, atque salutem æternam, sacraque Religionis universalem utilitatem, vel ab ista deficiente, importat deordinationem saluti æternæ, atque Religionis Bono *Moraliter* oppositam. Ergo lumine *naturæ* conspicua principia combinando cum *fidei* principijs, per consequentiam verè *Theologicam* rectè inferitur, Regiam quoque potestatem, cum sui ad certum subiectum applicabilitate, nec non publico etiam exercitio, superinducendo *Moralitatem* in Regnum cælorum ordinabilem, vel ab hoc ordine deficientem, ita supervestiri Oecumenicæ Petro commissa clavium potestatis *Formali specificativo*, ut consequenter sit de istius objecto *Materiali*; sicque adeo unam de se licet simplicem, Oecumenicam Summi Pontificis auctoritatem *virtualiter* continere duplicem gladium: *primariò* ejusdem spiritualis, *secundariò* autem temporalis, super ipsos etiam Reges protensæ potestatis. At conclusio partim ex *fidei*, partim ex *luminis naturalis* certis & indubitatis principijs, per consequentiam *Theologicam* ritè illata, ita reducitur in fidei principium, ut *virtualiter* saltem sit de fide. Viderint ergo, qui Reges Summi Pontificis Oecumenicæ potestati, etiam per *accidens* indirectè *materialiter* ac *consecutivè* subiectos negare contenderent, quomodo *securè* ambulare in Fide Orthodoxa?

Caput III.

An ex hoc, quòd potestas Ecclesiæ tota spiritualis sit, nullatenus extendi valeat erga temporalia?

IN hoc & sequentibus capitibus refutare conamur, quæ Ludovicus Elies Du Pin, Geræ